

Sátorozás, pont, mint a többi. Olyan a mi világunk, amelyben már nem érnek meglepetések. Néhány fizikus csiszolhatja még a részecskékre vonatkozó elképzeléseinket, de a lényegét már tudjuk.

A tanár úr elől gyalogolt a diákjaival, a csomagokkal megrakott terepjárót gyógyszerész felesége vezette. A gyerekek mobiljait az egyezség szerint egy zacskóba gyűjtötték, hisz a tábor a közösségről szól, nem az internetről. Tikkasztó volt a délelőtt, és a tizenévesekben csak az tartotta a lelket, hogy a következő tisztáson letáboroznak. Igaz, a sokadik tisztáson is túl volt az a bizonyos első tisztás, de a táborba eleve csak azok iratkoztak fel, akik szerették a tanár urat. A GPS tette a dolgát, és kora délutánig alig volt zokszó, amikor végre megérkeztek a műholdas felvételen kiszemelt tisztásra, nem messze a pataktól.

Ifjaim, szólalt meg a férfi, és a hegyromra mutatott: jó lesz sietni a sátorveréssel, mert esőre áll. Rövidesen zuhogni kezdett, a fiúk kikapták a lányok kezéből a tartozékokat, és egykettőre formát nyert négy sátor. Ásták mögéjük a vízvezető árkokat, és az ikrek, a két tizenhat éves suhanc túnt fel a tanár úrnak, hogy milyen ügyesen megfogják a munka végét. Nem gondolta volna róluk. Vakáció előtt betört a szertár ablaka, és az esetnek nem akaródzott gazdája akadni – akkor döntötte el, hogy kezelésbe veszi a két jómadarat. Kedvesének is jutott tennivaló. Az egyik srác addig ügyeskedett, míg belegabalyodott valami szederindába, és szeszelték a karját-lábát. Most legalább megtanulta, hogy a képernyőn lévővel ellentétben a valódi tövis fáj.

Szürkült, mire megcsendesedett az eső és újra megmozdult a tábor. A gyerekek egy része nyársért indult, főleg a lányok a zöldség szelételéséhez láttak hozzá. A tanár úr még bőven a digitális kor előtt nőtt fel, és szerette ezeket a vadtáborokat, az erős hegyi levegőt, a csendet, a szalonna ízét, és talán a diákjaira is ragad valami ebből a szeretetből – ezzel a gondolattal ölelte meg a feleségét, és a világ tökéletes lett néhány pillanatra.

A táborúzó meggyújtása trükkösnek ígérkezett. Minden fa vizes volt, a tűzhely lucskokban állt. A tanár úr papírt gyűrt, rácsosan helyezett gallyakból töröktüzet rakott, de a papír elfüstölt, tűz mégsem lett. A felesége egy ügyes mozdulattal a zsebébe csúsztatta a tűzgyújtásra szánt vegyszeres üvegcsét, mire a férfi morgott egyet, hogy azt úgy nem. Egy öles fenyőhöz lépett, és vadászkesével vájni kezdte a kérgét, amíg gyantára bukkant. Az ikreknek felcsillant a szeme (nem mint az iskolában), ők is vájni kezdték a gyantát, és kenegették vele a lucskos gallyakat. Fél doboz gyufa is ráment. Feltűnt egy-egy csillag a sötétedő égen.

Míg sült a szalonna, a tanár úr a kés hegyét, a fenyőgyantát szagolgatta. Egy történetet juttatott eszébe, még a saját gyermekkorából, amikor egy felhőszakadás nyomán megcsúszott a domboldal, és a sátrak felét elvitte a patak. Közben szülők telefonáltak a városból, hogy ott itéletidő tombol, a gyerekek jól vannak-e. Szóval kiöntött a patak, és a sátrak felét, és ugye akkoriban még nem volt mobiltelefon. Egyik osztálytársa egy szál gatyában és bicskával a kezében pattant elő a sátrából – szóval jó vége volt a dolognak. Egy kajla mosollyal vette tudomásul az elmaradt közönségsikert, és hogy csináljon valamit, jól megrakta a tüzet, amit aztán a fiúkra bízott. A parázs szélére tett egy csupor vizet, és a felesége mellé húzódott. A füléhez hajolt, mintha mondana is valamit, bár csak dörgölözött. Tizenheten ülték körül a tüzet. Az egymás mellett ülők csendben beszélgettek, hosszú volt a nap.

Talán egy kicsit el is bóbiskolt, mert a szalonnás tányérok időközben a terepjáró csomagterébe vándoroltak. Erős szél támadt, erre ocsúdott fel. Egy viharos lökés méteresre fújta a lángokat, mind felugrottak a rönkökről, szerencsére nem ért el senkit. A sátrakat szinte földig lapította, hallatszott, amint töredezték a pálcák. Az ikrek – biztosan egy régi történetéből emlékeztek – lapátért pattantak, és azonnal földet hánytak a tűzre. Kettőt dörrént, és már zuhogott is. Némi fejtelenség után, ki kevésbé, ki jobban elázva bebújt a sátrába. Nem mondtad a kullancsmustrát – kuncogott a nő a korai takarodón.

A csattanásból és az öblös robajból itélve a közelben valahol lecsaphatott a villám. Az egyik sátorból azonnal a tanárékhoz futottak, hogy félnek, rájuk dől egy fa, ugye alhatnak a terepjáróban.

A tűzhelynél találta a hajnal a tanár urat. Egy zacskót tett a rönkre, azon üdögélt, miután körbejárta a tábor, és látta, hogy senkinek sem esett baja. Hallgatta a megduzzadt patakot, ilyenkor fatörzseket is el tud ám vinni, és nézte a kelet felől mind jobban derengő eget. Órájára pillantott, kocogtatta, majd vont egyet a vállán. Aztán a völgyben feljebb, jóval feljebb arra lett figyelmes, mintha a ködhöz füst is keveredne. Egy tuskó kapott lángra, vagy lezuhant volna valami? Előjött a felesége is, leült mellé a zacskóra. Átölelte, arcát a fülénél a hajába fúrta, szuszogott. Ilyenkor úgy helyezkedik, hogy fél szemével kilásson, nagyokat pislog, gondolkodik, és nemsokára meg fog szólalni. Lassan fel kellene hívni a szülőket, hogy minden rendben. A tanár úr mozdulatlan maradt, végül kibökte: megállt az óram, és szeme sarkából még egyszer a mutatókra sandított. Aztán hallgattak.

Maholnap nővé cseperedő lányok bújtak elő a sátorból, halkan jó reggelt. Pisilni. Nem messzire, oda. A felnőttek bölintottak. Erős volt a hajnali levegő, és minden csuromvíz volt esőtől, ködtől.

A férfi a csupra fülét nézte komoran, amint az kikandikált a göröngyök alól. Azt bizony behányták földdel az este. Állával odabökött, hogy kedvese is nézze meg. Nem múlik el tábor humor nélkül – ekkor hasított beléjük a lányok sikítása. A tanár úr szíján megmozdult a vadászkes. Felállt szétnézni, a lányok rohantak vissza, egyikük megbotlott, négykézláb iparkodott, hányt, a másik sikított, futott és sikított. Emelt felesége ragadta magához, a férfi pedig súlyos léptekkel indult meg a földön vonaglóért. Vigyori, itt-ott fogkrémmel dekorált arcok bújtak ki a sátrakból, aztán ráéreztek, hogy komoly a helyzet. A tanár úr, keze a kés markolatán, nézett jobbra, nézett balra, valamit látott, aztán felnyalábolta a földről a lányt, és ugyanolyan súlyos léptekkel vitte vissza a többiekhez. A tűzhely köré sereglettek, mire rájuk parancsolt, hogy senki sem mozdul a tábor területéről. Megölelte a feleségét, sűgött neki valamit, aztán indult vissza a vízhez, ahol a valamit látta. Próbálták hívni a rendőrséget.

Egyfajta munkásköpeny lehetett, olyan régi kék, olajos, benne az egyfajta munkással.

Meglehetősen kényelmetlen testhelyzetben feküdt, nyitott szemmel, fél lábát mosta a víz, a cipőt már elvitte róla. Forgatta a fejét, mert a víz csobogásától nem hallotta az erdő neszeit. Méregette, kell-e tartania ettől a munkástól. Nagydarab szőke férfi, itt-ott megégve, mintha az égből pottyant volna az erdőbe. Feljebb a völgyben mégiscsak lezuhanhatott valami. A telefonja nem akart bekapcsolni. Közelebb lépett, megnézte, van-e az idegennek pulzusa. Nyugtázta, bólogatott. Elengedte a kését. Mély levegőt vett, és a köpeny zsebeibe nyúlt, hátha lesz nála valami irat. Fekete-fehér fényképes, cirill betűs igazolványt talált, rajta pecsét, amiből annyit kibetűzött, hogy ez a Nyikoláj masiniszta volt. Nézte a dátumot és az ország nevének rövidítését a pecséten. Rossz viccnek vélné, ha nem nyomatékostaná a hullá.

Baleset történt, summázta, mikor visszaért a gyerekek közé. Az a nagy csattanás az éjszaka nem villámcsapás volt, hanem valami nyilván lezuhant arrafelé a völgyben. Elmegyek, megnézem, hátha valaki segítségre szorul. Mindenki haza akart telefonálni, kikérte a mobilját, és nyűgölődés támadt, mert nem működött egyik sem. A tanár úr a kedvese szemébe nézett. Nyilván a viharban tönkrement az átjárás torony. Majd amikor lemegyünk az autóval a faluba, hazaszólunk. Nem lesz semmi baj. Az ikrek mozgolódnak, hogy a tanár úrral akarnak menni a felfedezőútra. A férfi végigmérte a két suhancot.

Kedvesére bízta a táborlakókat, és az ikrekkel elindult felfelé a völgyben, amerre hajnalban mintha füst mutatkozott volna. Ideje, hogy benőjön a fejetek lágya, dörmögte az ikreknek, és valamelyes kerülővel a hulla mellett vezette őket. Ezután úgy egy órányit gyalogoltak szótlanul a parton, a mart alatt, néha a köveken ugrálva. Aztán az egyik kölyök megszólalt: az adótoronytól még bekapcsolnának, legfeljebb nem volna téreőr. A tanár úr sóhajtott, nem nézett rá. Sem a fényképezőgépek, sem a mobilok, sem a GPS; még a karórám is megállt. Lesznek még hullák? – kérdezte a másik. Nem tudom. Menjünk tovább, lássuk, mi történt itt az éjjel.

Csendben voltak, a fákon mókuskok kergetőztek. A tanár úr egyszer megálljt intett, és néhány másodpercig szembenéztek az őzrel, hogy aztán elináljon. Nehéz égett szag érződött, és néhány kőhajításnyira letarolt fákra lettek figyelmesek. Követték az irányát.

Fiúk, ez veszélyes lehet, maradjunk a fák között. Kerülgették a cserjéket, bokrokat, próbálták értelmezni a látottakat. Egymásra torlódott vasúti kocsik kezdtek kibontakozni, egy egész szerelvény. Itt-ott sündarabok csillantak, mindenféle vasak, elől pedig még füstölt valami a teljesen kiégett mozdony roncsai között. A fiúk lázba jöttek, hogy hogyan került egy tehervonat az erdő közepére, és megrohanták a roncsot. A tanár úr a vagonok oldalát nézegette, a dróthálóval védett tábláról szedegette a papírfecniket.

Rakományjegyzéknek tűntek. Egyetlen szót betűzött ki, Припять és a dátumot: 1986 áprilisa. Egy papírt zsebre tett. Maga mellé trombitálta az ikreket, rájuk parancsolt, hogy semmit, de semmit sem hozhatnak magukkal, még egy kavicsot sem, és visszafelé indultak.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Váradi Nagy Pál

Látó Szépirodalmi Folyóirat